



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. augusztus 16.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

NE FÉLJ, TE KICSINY NYÁJ!

Énekek: 23; 628

Alapige: Lukács 12,22-32

Monda pedig az ő tanítványainak: Annakokáért mondom néktek, ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek; se a ti testetek felől, mibe öltözködjetek. Az élet több, hogynem az eledel, és a test, hogynem az öltözet. Tekintsétek meg a hollókat, hogy nem vetnek, sem nem aratnak; kiknek nincs tárházuk, sem csűrük; és az Isten eltartja őket: mennyivel drágábbak vagytok ti a madaraknál? Kicsoda pedig az közületek, aki aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy arasszal? Annakokáért ha ami legkisebb dolog, azt sem tehetitek, mit aggodalmaskodtok a többi felől? Tekintsétek meg a liliomokat, mimódon növekednek: nem fáradoznak és nem fonnak: de mondom néktek: Salamon minden ő dicsőségében sem öltözött úgy, mint ezek közül egy. Ha pedig a füvet, mely ma a mezőn van, és holnap kemenczébe vettetik, így ruházza az Isten; mennyivel inkább titeket, ti kicsinyhitűek! Ti se kérdezzétek, mit egyetek vagy mit igyatok; és ne kételkedjete. Mert mind ezeket a világi pogányok kérdezik; a ti Atyátok pedig tudja, hogy néktek szükségetek van ezekre. Csak keressétek az Isten országát, és ezek mind megadatnak néktek. Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, az Úr Jézus feje is megkenettetett olajjal, drága nárdus olajjal, de a temetésére. Köszönjük neked, hogy ezt a történetet is leírtad jelezve számunkra, hogy ami nekünk a te áldásaid, ajándékaid teljessége, az az Úr Jézusnak, a mi jó pásztorunknak az életébe került. Megváltóként vállalni kellett a halált is, a temetést, a megaláztatást, az Istentől való elhagyatottságot. Hálát adunk, hogy azért is tette ezt, hogy amit a zsoltárban is énekeltünk most, tapasztalhassuk: velünk az Úr pásztorként.

Áldunk téged, Urunk, hogy a bárány akkor lehet a legközelebb a pásztorhoz, amikor lehet, hogy éppen beteg, baj érte. Köszönjük, amikor te a juhocskáidat

NE FÉLJ, TE KICSINY NYÁJ!

az öledbe veszed, a vállaidra veszed, hogy hordozzad. És azt is, hogy pásztor-ként te nyájat vezetsz és irányítasz. Hálásak vagyunk, hogy ismerhetünk téged így. Köszönjük, hogy Jézusban jelentetted ki magad számunkra. És arra kérünk, hogy a földi élet sokféle körülményei között mi mindig arra tekintsünk, aki vagy a számunkra mint pásztor. Köszönjük, hogy így változhat a gondolkodásunk, erősödhet a hitünk, a bizalmunk. Egymást is bátoríthatjuk vagy ha kell, vigasztalhatjuk.

Hálásak vagyunk, hogy most is megadod ezt a kiváltságot, hogy imádhassunk téged, és köszönjük, hogy szólni akarsz hozzánk. Hálásak vagyunk, hogy mindez lehet az Úr Jézusért. Az ő nevében hallgasd meg imádságunkat is és fogadd kedvesen imádatunkat, hálaadásunkat.

Ámen.

Igehirdetés

A kisgyemeknek csendeshetének a záró, szombati, bibliolvasással eltöltött csendességén ennek a bibliai szakasznak az elejéről volt az ige a kalauz szerint. Emlékszünk rá, amikor a verebecskékkel példálózott az Úr Jézus, hogy még az ötödik veréb sem hullhat le – a mátéi leírásban leesik a verebecske, a lukácsi leírásban pedig kiderül, hogy nincs Istennél elfelejtve –, szóval még az ötödik verebecske sem tapasztalhatja azt, hogy elfeledett lenne, pedig baj történik vele.

Olyan jó volt a gyerekeknek a csendesheti örömeit, nehézségek, bajok közti megtartatását úgy visszaemlékezve átgondolni nekem is. Én nem csoporttal olvastam a Bibliát, hanem magamban, de jó volt visszatekinteni a csendeshetre, csendeshetekre, illetve a gyermekeknek a hazajövetelére gondolva, őnekik sem egyszerű azért, hogy itthon mi várja őket. Csak jelzem, hogy valamilyen vírusos betegség elkapta többjüket is, viszont a szombati ige ez volt, hogy Isten gondoskodó Úr, és ezután olvastuk a napi csendességekben ezeket az ismerős sorokat.

Bár jó lenne inkább azt mondani, hogy egyáltalán nem ismerjük az aggodalmaskodás kísértését vagy bűnét. Viszont ahogy Jézus beszél Máté evangéliumában a hegyi beszédben, itt pedig hallottuk Lukácsnál a 12. részben, pontosan ezt emeli ki az Úr Jézus, micsoda ellenszere van az aggodalmaskodás kísértése vagy bűnével szemben is: bízni, gyermeki hittel bízni abban az Istenben, aki nem csupán a verebekre visel gondot, hanem az övéire még inkább. És Lukácsnál egy teljesen egyedi, csak itt szereplő érvet is mondott Jézus a 32. versben: „Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot.”

Itt is valami kicsinyről van szó (nyáj), juhocskákról, illetve arról, hogy valami kedves az Úrnak, a mennyei Atyának. Ennek a szakasznak az első üzenetét abban keressük, amit remélem, hogy ismerünk, hogy az aggodalmaskodással szemben mit is jelent számunkra Isten gondoskodása. De most tudatosan mondtam így, hogy Isten gondoskodása, mert hallottuk, hogy amikor Jézus a képi kifejezést használja, akkor Istenről beszél, aki teremtető Urként gondot visel még a virágokra is, a madarakra is, viszont mikor az övéiről beszél, akkor már nem csupán Isten, hanem az Atya, ráadásul a ti Atyátokról beszél. Majd a

második gondolatban nemcsak gondoskodó mennyei Atya, hanem olyan mennyei Atya, akinek nagyon is tetszésére vannak bizonyos igazságok, dolgok, történések, ami itt Lukácsnál szerepel csak, hadd mondjam újra.

Mivel most itt hallottuk a verseket, nem kell megkérdezni, hogy az Úr Jézus az aggodalmaskodásról beszélve milyen egyszerű, hétköznapi életpéldákat hoz. Csak úgy mondjuk ki: az étel, az ital, a ruházat, az életkor vagy a termet (mind a kettő megfelelő). Valóban olyan hétköznapi, napi igazságok, szükségek, élethelyzetek, amelyekkel folyamatosan szembesül az Úr Jézus tanítványa is. Ami engem rögtön megragadott így az ismerős szövegben – és most új üzenetté is lett valamilyen módon –, hogy: „monda pedig az ő tanítványainak”.

A hegyi beszédben, emlékszünk, nemcsak a tanítványokhoz szólt Jézus, hanem ott sokaság volt, még az ellenségei is ott lehettek és hallgathatták. Lukács leírásában beszélt Jézus sokaknak, de itt most minősítetten a tanítványoknak. Ezért kell így mondani, hogy valóban a pogányok is, akiknek nincs Istenük, legalább is élő Istenük, ők is aggodalmaskodhatnak, csak nagyon bántó és nagyon fájó lehet Istennek, a mennyei Atyának, hogyha a tanítvány is ugyanúgy viselkedik, mint azok, akiknek nincs Istenük. Jézus itt mondja is, hogy ne úgy viselkedjétek, mint azok, akiknek nincs. De az Úr Jézus a kijelentését el akarja mondani tehát a tanítványoknak és nagyon hétköznapias egyszerűséggel beszél.

Itt a lukácsi leírásban szerepel szintén az is, ami csak nála van itt, mikor elmondja, hogy ti se kérdezzétek, mit együnk, mit igyunk. Amikor már a hívó ember kérdez is. Lehet, hogy imádságban is kérdezi: – Uram, most akkor mi legyen, hogy legyen? De ebben a kérdezésben benne van a fájó tény, mert az Úr Jézus szavaiból kiderül, hogy aggodalmaskodó kérdés.

A szó jelentése, ahogy már hallhattuk párszor, emlékeztetőül azért mégis tudatosítsuk újra meg újra, hogy az aggodalmaskodásnak a kísértése, bűne azért nagyon veszélyes, mert a tanítványtól, az Úr népétől elveszi a lehetőséget, hogy az igazán fontosra tudjon figyelni. Az ősi szónak a jelentése valahogy úgy adható vissza, hogy valakinek a gondolatait, érzéseit, egész lényét, tehát értelmét, gondolatát, akaratát, érzéseit, vágyait nem az igazán lényeges befolyásolja. Hanem valami, amit Isten úgy mond az igében, Jézus maga így: ráadásul is megadatik, ami kevésbé fontosnak tűnő az Úr előtt mindenképpen, de mivel annyira leköti az aggodalmaskodás, nem tud koncentrálni, megosztottak a gondolatai. A megosztottság, az ide-oda kapkodás, aminek a háttérében ott van – hallottuk – a kishitűség, illetve a kételkedés.

Amikor Kálvin a kételkedés szót magyarázza, akkor ezt a kifejezést használja, hogy amikor valaki nagy eszmefuttatásokat kezd el. Tehát még akár tudományos módon is próbálja nagy eszmefuttatásokkal kitalálni, hogy vajon mi hogy lehetne. Benne van a lehetőség, hogy talán mindene megvan, étel, ital, ruházat, és mégis tele van aggodalmaskodással, akár tanítványként is. A lényeg, hogy nem tud a fontosra figyelni, az igazán döntőre, az Isten szerint valóra, hanem minden más leköti, és a „ti se kérdezzétek” miatt mondom újra, akár még az imádságaiban is a tanítványnak.

Az Úr Jézus ezzel szemben az igazán lényegesre teszi a hangsúlyt, ami pedig az Istennel való közösség. Ezt olyan egyszerű kimondani, de az Istennel való közösség mégis ezt jelenti: „Keressétek először Isten országát...” Emlékszünk, Máténál ott van az is, hogy „...és az ő igazságát, és ezek mind megadatnak néktek” vagy „mindezek ráadásként megadatnak majd nektek” – mindkét jelentés megáll. A lényeg, hogy valamit Isten ad, ami sokkal fontosabb mindennél. Étél, ital, ruházat, ezek a kevésbé fontosak, csak az aggodalmaskodó tanítvány fordítva érzi, hogy most ez a fontos, és ha nincs, akkor minden baj van. Akkor még talán Istenem sincsen, akkor nem gondoskodik rólam valaki, akiről pedig eddig úgy gondoltam, hogy mindenről gondoskodik, meg is ígérte.

Az Úrral való közösség tehát, és itt fontos a személyesség: a ti Atyátok. A mennyei Atyával való szeretetközösség. Pontosan a bűneset utáni világban, amikor az étel, ital, ruházat, életkor, termet tekintetében vannak szükségek vagy lehetnek problémák, de Jézus azt mondja: de az Atyával való közösségből fakadóan mégis más élethelyzet valósul meg a hétköznapiakban.

Olyan bátorító volt nekem azzal szembesülni, hogy a Józsué könyvét vettük a gyerekekkel és majdnem minden nap az Úr Jézusnak a megkísértés-történetére lehetett utalni, most is. Mert a megkísértésekor az első nagy kísértés a negyven napos éhezés után, hogy ehét nagyon gyorsan, ha aggódna amiatt, hogy vajon mit fogok enni. Neki nem is kellett kérdezni, mert megkapta a tanácsot a sától, hogy ő mire képes, hogyha enni akar. Annyira bátorító a történetben, hogy Jézus is a mennyei Atyával való közösségre figyel, keresi az Isten országát és az ő igazságát, mi van megírva, és istengyermeki módon – pedig negyven napos böjtölés után azért nagyon-nagyon éhes lehetett – mit eszek. Emlékszünk, pontosan Lukács evangéliumában olvashattuk nem olyan régen, hogy a mennyei Atya majd küldte az angyalokat, akik aztán szolgáltak is az Úr Jézusnak diakóniai szolgálattal – úgy van ott az ősi szövegben.

Övéi tehát bízhatnak benne szintén: tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van – benne van tehát az Úrral való közösség ajándéka és ebből fakadóan a gondoskodás. Az övéi bíznak benne, tapasztalják ennek ajándékát, örömet és tapasztalják az aggodalmaskodás ellenszerét.

Én is olyan vagyok a személyiségemből fakadóan, persze az óemberi személyiségemből fakadóan, hogy nagyon szeretek aggodalmaskodni. Főleg, ha felelősséggel vagyok megbízva, akkor aztán pláne. Néha csak a szégyenérzet mutattatja velem azt mások között, hogy én nem aggodalmaskodom, de ha az Úr kegyelme nem lenne ott és nem lenne ott ez a valóság az én számomra is, amit itt az igében Jézus mond, akkor étel, ital, ruházat, életkor dolgában nagyon tudnék.

A gyermekhéten tényleg történt egy érdekes mozzanat. Azért szeretném elmondani, mert nagyon beszédes, hogy micsoda kísértés lehetett volna, de olyan bátorító volt tapasztalni az Úrnak a megtartó szeretetét. Ebédeltünk és az egyik kislány megkérdezte, hogy: – Tibor bácsi hány éves vagy? És amikor mondtam neki, hogy mennyi: – Hát én azt hittem, hogy hetven valamennyi, mert még a nagymamám is fiatalabb nálad! De aztán megnyugtató, mert mondta, hogy

mert hát fehér a szakállad – és olyan jót nevettünk együtt. És egy pillanat alatt bennem volt az, hogy: – Köszönöm, Uram, hogy ez most nem keserít el.

Itt most nincs semmi, ami negatív, az ígéhez kapcsolódóan aggodalmaskodó az életkor miatt, mert a te ajándékok az élet, az életkor, minden. Hihetetlen keserűség is lehetett volna, ha nincs ott az Úr szeretete, védelme, a bizalom. És úgy ott lenni a gyerekek között, hogy igen, én öreg vagyok és akkor az milyen rettenetes tekintet lett volna, beszéd, hogy lehetne úgy Józsuéről beszélni, a történetről, hogyha a szívem tele van keserűséggel és minden nap, mert aggodalmaskodom az életkor miatt.

Olyan bátorító azt átélni, hogy az Úr Jézus amit megélt a maga tökéletességében, ha mi nem is tudjuk tökéletesen megélni, Jézus nem véletlenül mondta el és nem véletlenül íratta le az ő Lelke által Mátéval és Lukáccsal is, hogy ne aggodalmaskodjatok, mert mi nem mindig vagyunk tökéletesek ebben. De nagyon bátorító. Ezért lett nekem fontos, hogy a 32. versben még egy plusz érvet is megemlített: ne aggodalmaskodjatok, mert az Atyával való szeretetközösség mindent jelent számotokra. És hogy miért? Ezt magyarázza el a folytatásban.

De először tisztázzuk azt, ami Máté evangéliumában is olyan világosan előtűnik van: „...a ti Atyátok pedig tudja (vagy jól tudja), hogy néktek szükségetek van ezekre. Csak keressétek az Isten országát, és ezek mind megadatnak néktek.” A tudás, a mennyei Atya tudása. De ez nemcsak ismeret, információ, hanem benne van, hogy pontosan azért, mert tudok róla, cselekszem is. Csak az a fontos, hogy ez akkor is igaz, amikor még lehet, hogy a tanítvány kérdezi, hogy mit egyek, mit igyak, mivel ruházkodjak? Azok a fájó kérdések, amikor valami szükséges hiányzik és elkezdene aggodalmaskodni miatta. De Jézus azt mondja: a mennyei Atya akkor is tudja már, amikor te úgy gondolsz, mintha nem tudná. Lehet, hogy úgy is éled meg, mert beleestél ebbe a bűnbe. Benne van az isteni mindentudás, de ez nem egy ilyen hideg mindentudás, hanem az atyai szeretet, hogy mivel tudja, és jól tudja, hogy mire van szükség, ezért ő az ő isteni tudásából kifolyólag elkezdi cselekedni. Nem biztos, hogy megtudhatja a tanítvány, hogy mit is cselekszik vagy azonnal cselekszik, de egy biztos, hogy a ti Atyátok tudja és cselekszik.

És ezután teszi hozzá: „csak keressétek az Isten országát” – s itt benne vagy egyfajta felelősség a tanítvány részéről. Ez az összefüggések miatt fontos, hogy itt van: valamit csinálni kell a tanítványnak, de a hangsúly mégsem azon van, amit a tanítvány tesz, mert az Isten országa keresése, ezért is mondtam az előbb, hogy ez igazából az Atyával való vagy az Istennel való szeretetközösség megélése. Mert keresni az Isten országát nem azt jelenti, hogy nem találtam meg, valamit keresek és egy életen át keresem. Pontosán azt jelenti, hogy tudom, hogy a mennyei Atyával vagyok közösségben a bűneset utáni világban, de már az Atyához tartozó módon. És engem ez tölt be: mi az Atya akarat, mi kedves neki – lásd, ahogy Jézus a megkísértéskor is viselkedett.

Benne van tehát ez a felelősség, de ezért nagyon bátorító a 32. versnek is a kijelentése, mert a „csak keressétek az Isten országát” tanítványi feladata, tette, felelőssége szépen keretezve van: a ti Atyátok tudja, mire van szükségetek,

NE FÉLJ, TE KICSINY NYÁJ!

illetve „Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot.” Benne van tehát a mennyei Atya egész személye, lénye, minden tökéletessége, azaz tulajdonsága. Keressétek – de ezt olyan kegyelmesen körbefogja az Atyának nem is csak a tette, hanem az egész lénye.

Engem ez ragadott nagyon meg a 32. vers nagyon egyedi kijelentésében Lukácsnál: „Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot.” Ebben az van benne, hogy még annál is van mélyebb és bátorítóbb üzenet, hogy a ti Atyátok tudja, hogy ezekre szükségetek van. Mert mi talán hajlanánk megelégedni azzal: – Köszönöm, Uram, hogy te tudod, és köszönöm, hogy akkor majd a szükségemet megelégtited. Ha nem most éppen, majd valamikor. Milyen jó lesz akkor. Illetve az is lehet, hogy azonnal adja.

A kisgyermek előtt a Salamon ifjúsági csoport volt, és a kisgyermek, hogy egy nappal kevesebbet legyenek táborba otthonról, vasárnap érkeztek. Vasárnap reggel szembesültünk azzal a fiatalokkal, hogy reggelinél mintha nem lenne elég kenyér. Az ifjúsági vezető elszaladt a boltba, de ez már 8 óra után volt, és faluhelyen ekkor már nem feltétlenül szokott kenyér lenni vasárnap, amúgy is csak rövid ideig van nyitva a bolt. De hozott egy kiló kenyeret. Közben viszont kiderült, hogy félrenéztük a dolgokat és egy kiló sem elég. Akkor vissza kellett neki menni és tudott még egy kilót hozni, az már tényleg az utolsó volt. Az ő számára akkor derült ki, hogy az utolsó.

Előtte beszélgettünk sok mindenről az ifivel is, hogy Isten hogyan gondoskodik, de ez olyan csodaként lett számunkra, hogy vasárnap egy kis faluban 8 óra után – a boltos mondta is, hogy hát ez nem szokott így lenni – két kiló kenyeret tudtunk venni és nem kellett elmenni Tatára vagy messzebbre nagyobb üzletközpontba. A világiaknak: hát igen, a boltokban szokott kenyér lenni meg vannak boltosok, akik bevállalják, hogy rajtuk marad. De a boltos maga elmondta, hogy nála nem szokott lenni 8 óra után kenyér, mert már elviszik, mert tudja, hogy kik azok, akik esetleg úgy viszik el.

A mennyei Atya tudja, hogy szükségetek van rá, és ha kell, akkor egy záró utolsó reggelinél ad bőséggel kenyeret. És ez önmagában jó lenne, nem kell aggodalmaskodni és ez igazolja ezt. Mi lehet ennél még bátorítóbb és ha kell, vigasztalóbb? Ezért mondja Jézus itt: „Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot.”

Újra mondjuk ki, hogy a bűneset utáni világban lehetnek szükségek. Ha nem lett volna bűneset csak a teremtés, akkor nem lenne szükség, akkor mindig minden lenne bőséggel, hiszen édenkerti állapotok. Az új égen, új földön, mikor Jézus eljön, nem lesz szükség, ott is minden lesz. A bűneset utáni világban a pogányok is, akiknek tehát nincs élő Istenük, meg a tanítványok is tapasztalhatják, hogy lehetnek szükségek: mit együnk, mit igyunk, mibe ruházkodjunk és a többiek.

Csak a tanítvány tudja, hogy van nagyobb a szükségeknél. A gyermeki bizalma belekapaszkodik a mennyei Atya gondoskodó szeretetébe. A verebecskéről is gondoskodik, a hajszalokról is, itt pedig azt mondja, hogy: „Ne félj te kicsiny nyáj!” Ez a kifejezés is csak itt szerepel Lukácsnál: kicsiny nyáj.

A kicsiny nyáj jelzi, hogy nem hatalmas tömeg, hanem kicsiny nyáj. Az Úr népének a jellemzője ez. Nem ők a világon a gazdagok, nem ők vannak többen. És ezt a kicsiny nyájat sokféle támadás érheti éppen az Úr miatt is. Tehát a kifejezés is jelzi: verebecske leeshet, illetve kicsiny nyáj, akinek lenne miért félnie pontosan az aggodalmaskodásra okot adó körülmények miatt, a szükségek miatt. Amikor valami, amit Isten, a mennyei Atya ráadásul akar adni, de most éppen még nem adta meg vagy éppen nincs és nagyon hiányzik. És az aggodalmaskodás kísértése, bűne odáig visz bennünket is, hogy: ez a legfontosabb most az életben számomra, most ez köt le teljesen, nem is tudok másra és nem is akarok másra gondolni. S Jézus elmondja, hogy megvan az ellenszere, a gyógyszere: a gondoskodó szeretete a mennyei Atyának, de ennél sokkal több.

„Mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot” – most már nemcsak azt adja, ami miatt aggodalmaskodna a tanítvány is, hanem ennél jóval többet, az országot, amivel kapcsolatban előtte mondta a megelőző versben, hogy keressétek az országot. Akkor kiderül, hogy nem is kell keresni. Hát ha keresem az Isten országát, de ő meg adja – mindkettő megáll. Keressétek, de közben ajándékba kapjátok. Nem valamikor majd, hanem már most a tietek és mindez azért, mert ez tetszik az Atyának.

Itt van a kapcsolópont, a legfőbb gondolat. A kicsiny nyájnak nincs mitől félni, nincs miért aggódni, mert miközben az Atya iránti, az Úr Jézus iránti szeretettel, bizalommal keresi az Isten országát, tehát az Úrral való közösséget gyakorolja, megéli a hétköznapiakban akármilyen körülmények között, közben tapasztalja, hogy vannak szükségek, imatémák, lehet, hogy naponta imádkozunk valamiért vagy valakiért, de tudom, hogy a mennyei Atya gondoskodik és még tovább mehet, mert az én mennyei Atyámnak valami tetszik.

Az a szó van itt, ami az evangéliumokban mindig Jézusra vonatkozóan hangzik el máshol. Elkezdem mondani, aztán tudjuk a folytatást: „Te vagy az én szerelmes Fiam, te benned gyönyörködöm” – Jézus megkereszteltetésekor. Vagy amikor az Úr Jézusnak a személyéről, munkájáról beszél Máté evangéliumában a 12. részben: „Ímé az én szolgám...” – az Ézsaiás könyvéből az ígélet beteljesedése – „...akiben az én lelkem kedvét lelé”. Gyönyörködik valakiben, kedvét leli, tetszik neki, ha ránéz, akkor nagyon jó érzések töltik el – ezek a kifejezések vannak itt.

A mennyei Atya egyszülött Fia iránti érzései, vágyai, gondolatai, de ez az egyszülött Fiú a földi élet körülményei között van, lásd megkereszteltetése. A megkereszteltetése is Jézusnak az ő megaláztatása része volt jelezve azt, hogy vállalja a közösséget az övéivel, a bűnösökkel, és ez nagyon kedves a mennyei Atyának. Tehát nem egy burokból vigyáz az ő fiára, hogy jaj nehogy baj érje, pontosan fordítva. Jézusnak is lett volna miért aggódni, hát erről mondtuk a példát: mit egyek, mit igyak, mivel ruházkodjak? Hogy halt meg Jézus a kereszten? Nem volt ruhája. Meg ki kellett azt is mondani, emlékszünk, hogy „Szomjazom.”, hogy az „Elvégeztetett!” kijelentést kimondhassa a kereszten haldoklása közben. Tehát az Úr Jézus még a mi gondjainknál, a mi szükségainknél is sokkal mélyebben tapasztalta a földi élete során, hogy van szükség és lenne mi-

NE FÉLJ, TE KICSINY NYÁJ!

ért aggodalmaskodni, lenne miért kételkedni, lenne miért kishitűnek lenni. És Jézussal kapcsolatban mondja az ige tehát: az Atyának tetszik az egyszülött Fiú.

Viszont itt: „Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot.” Ami ennél az ígénél, kijelentésnél Jézusra vonatkozik, most a nyájra, az övéire. Azért beszéltem ilyen hosszan Jézussal kapcsolatban, hogy érezzük, hogy ez hatalmas kiváltság. Hogy az övéire, ránk néz a mennyei Atya, akik lehet, hogy éppen aggodalmaskodunk és talán most is, és azt mondja: ne félj, mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja... De nem a ráadás dolgokat, hanem az országot. És ha az országot adja, akkor a ráadást pláne adja.

Az is nagyon kifejező itt a kijelentésben, Károli múlt időben fordította: tetszett. Lehetne jelen időben is fordítani, sőt lehetne jövő időben is fordítani. Itt egy olyan állítmány szerepel az ősi nyelven, amit a kommentáráírók így szoktak megjegyezni, hogy időtlen múlt idő. Mert a mennyei Atyára vonatkozik, aki ugye örökkévaló egyébként, de a földi élet múlt, jelen, jövő idejű történései, dolgai szempontjából a mennyei Atyának valami a múltban is tetszett, most is tetszik neki és mindig is tetszeni fog.

Isten országát mikor adja oda az övéinek a mennyei Atya? Hát Jézus Krisztusban öröktől fogva elkészítette, a megváltó művével elvégezte, amikor meg eljön Jézus, akkor fog kiteljesedni. És most közte vagyunk. Jézus megváltó műve elvégeztetett volta és az eljövétel közti időben eljött az Isten országa, tehát nekünk adta, de már öröktől fogva, csak a földi életben is megvalósuló módon viszont nekünk adja.

Itt kezdtem el azon gondolkodni, hogy a téma szempontjából mi van, ha a mennyei Atyának az tetszik, hogy úgy adja az Isten országának valamelyik igazságát, valamelyik valóságát, valamilyen történést nekünk, nyájának, akinek nem kell félni, hogy közben felhasználja ezt a lehetőséget, hogy lenne miért aggódni, mert valamit ki akar munkálni. De nem is azon van a hangsúly, hogy bennünk mit akar kimunkálni, hanem valami tetszik az Atyának. Mert amikor kimunkálja az övéiben, amit ki akar, akkor megmutatja, hogy az ő nyája hűséges hozzá, szereti őt, bízik benne. Az egész az Úrtól indul ki és az Úrnál végződik. És már nem azon van a hangsúly az aggodalmaskodás kísértésénél vagy ha elbuktunk esetleg, bűnéből való felszabadulásánál, hogy akkor mi valamit kapunk, hanem hogy valami kedves az Atyának, valamiben gyönyörködhet éppen általunk is, rajtunk keresztül is.

Megint áll ez a gondolat, hogy szükség lehet, ahogy Jézusnak is voltak szükségai. Tapasztalta Jézus is a mennyei Atyának a gondoskodását, de számára is a döntő nem az volt, hogy most volt mit ennie, hanem Jézus is örült annak, hogy aki vagyok és ahogy élek, ez nagyon kedves a mennyei Atyának. Lehet tehát, hogy a szükségeken, a mit együnk, mit igyunk, mivel ruházkodjunk kérdéseken keresztül, de nem aggodalmaskodó kérdéssel, hanem az Úrban bízva, várva a megoldását, eljutunk mi is oda, hogy már nem is mi vagyunk a döntő, hanem mi kedves az Atyának az Úr Jézusban.

Csendeshetek után biztos bennem is akart még az Úr munkálkodni, mert kocsival voltam Neszmélyen és hazajöttem minden baj nélkül. Aztán vasárnap

a Kútvögyi Úti Idősek Otthonába mentem szolgálni és hát a fáradtság elkerülése miatt inkább most nem gyalog mentem, hanem kocsival. Észrevettem, hogy megint csöpög a hűtőfolyadék és nem régen több ezer forintot fizettem ki, hogy megjavítsák. Most ott minden összejött számomra, és a Kútvögyi Úti Idősek Otthonában is a verebecskékről akartam szolgálni. Tudtam, hogy a hűtőfolyadékkal van baj, lehet, hogy haza se tudok menni a kocsival, és elkezdtem aggodalmaskodni. Miközben mentem föl a második emeletre a lifttel, ott is végig bennem volt, hogy: – Uram, most ezt miért engeded meg, miért történik így, most hogy lesz ez megcsinálva? És nem volt egyszerű, nem volt egyszerű azt az ighirdetést megtartani, mert egyszerűen a gondolatok, azok nagyon ott voltak. Mert valami olyasmi történt, amit nem gondoltam volna: – Három hét neszélyi szolgálat után, Uram, miért engeded ezt meg?

Viszont amiről beszéltem az ígében, az nekem is szólt, pedig már előtte is készültem. És az Úrnak a munkája elkezdett működni bennem. Kezdetben csak a gondolat szintjén, aztán nemsokára az érzések szintjén. Már mosolyogtam azon, hogy másnap, amikor hívtam azt a szervízt, ahol javítva volt és az is lehet, hogy garanciálisan megcsinálták volna, pontosan hétfőn mentek szabadságra. Itt már mosolyogtam, hogy: – Uram, ezek szerint másképpen akarod megoldani. Hívtam egy másik szervízt, oda el lehetett vinni az autót, no majd készen lesz szerdán vagy csütörtökön, mert elég nagy baj van. De akkor hogy menjek az édesanyámhoz? Mert hétfőn szerettem volna... Egy csomó egyszerű hétköznapi élethelyzet, amiért lett volna miért aggodalmaskodni. Kedden elkészült az autó.

És azt tanította meg az Úr, hogy köszönöm neked, hogy adtál egyrészt kegyelmet vasárnap, amikor annyi minden gyötört, hogy most miért történt, és megnyugtatót Isten; tanítottál türelemre, alázatra és lehetne sorolni. És miközben ezeket átéltem – egy egyszerű kis műanyageszköz volt, ami elromlott –, tapasztaltam azt, amiről itt az ige szól, hogy tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot. Nem baj nélküliség, nem az, hogy egyből megoldódik minden rutinból, hanem az a döntő, hogy mi kedves az Atyának. És valamiért, hogyha imádkozunk vagy valamit teszünk egy szükséghelyzetben, ne az legyen az első, hogy: – Uram, akkor tudod, hogy mi a szükségem, légy szíves, oldd meg, hát ezért vagy, meg is ígérted, te vagy az az Atya, aki tudod, hogy a tieidnek mire van szüksége, hanem hogy Atyám, mi kedves neked. Nem biztos, hogy a mennyei Atyának az időbeosztása olyan, mint a miénk. Lehet, hogy ami nekem sürgősnek tűnik, neki egy kicsit ráérősebb lehet, mert csak én tudom, mi a tervem veletek, békességet és nem romlást tervezek, reményteljes jövőt adok nektek – ahogy a jeremiási ígében mondja. És ott is a 70 éves fogságról beszél az Úr, hogy az ő népében munkálkodjon.

„Mert tetszett a ti Atyátoknak” – nem biztos, hogy nekünk tetszik egy ilyen Atya. Lehet, hogy mi arra gondolunk, hogy hát az Isten másképp is viselkedhetne, hogyha tehetné, meg hát ő teheti is, hát ő mindenható, mindentudó. Miért nem oldja meg? Az aggodalmaskodás kísértése mindig ide visz: kishitűség, kételkedés. Akkor nem tudunk gyönyörködni a liliomokban, akkor a hollók-

NE FÉLJ, TE KICSINY NYÁJ!

ban a tisztátalan állatot látjuk meg. Olvassuk és tisztátalan, ilyen példát hoz az igében Jézus? Közben meg arról van szó, hogy nézzétek meg, hogy a madarakról is hogy visel gondot az Úr. A lelkünket áthathatja valami nagyon mély kishitűség, kételkedés, mintha olyanok lennénk, mint a pogányok, akiknek nincs Istenük.

Jézus pedig éppen az ellenkezőjére bátorít és ezzel vigasztal is: a ti Atyátok tudja, mire van szükségetek. Sőt, ő gyönyörködni akar nemcsak abban, ahogy megoldásokat ad, hanem abban szeretne gyönyörködni, hogy az ő nyája, az ő nyája az övé, az ő nyája nagyon gazdag, hiszen az Isten országa az övé. A földi életben is mindezt megosztja az övéivel. Milyen lesz, ha eljön Jézus? Ez az ige abban bátorít, hogy a bűneset utáni világ minden szürke hétköznapija közepette is az övéi az Isten országában élnek, kicsiny nyájként követik a pásztort. A 23. Zsoltárban énekeltük is, meg hát ha a Bibliát olvasnánk, emlékszünk, ott is le van írva, sokféle körülmény között megy a nyáj, a kicsiny nyáj, de mindig ott van a pásztor.

Azzal hadd zárjam, hogy az Úr Jézus, amikor neki a legjobban lett volna szükség szabadításra, az Atya szeretetkapcsolatára – tetszett az Atyának, gyönyörködik a Fiúban –, amikor a legjobban lett volna szükség, na akkor nem adott meg neki ott a kereszten függve. „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” – de ez volt a megváltásunk ára. Ez volt az Isten országa meg az ő ajándékai, az étel, ital, ruházat és a többi gondoskodásának az ára. Az övéiről pedig pásztorként, ahogy hallottuk az igei köszöntésben az Ézsaiás könyve 40. részéből: mint a pásztor nyáját úgy legelteti, karjára veszi a gyengéket, az elesetteket, a bajban levőket. Szükségben van a nyáj valamelyik tagja, mert beteg, mert maga alatt van és karjába veszi a pásztor. Magához öleli, érzékeltetni akarja a pásztor a báránykájával, hogy nekem így is tetszel, mert az enyém vagy. És az ő isteni jótetszését, gyönyörűségét ki akarja fejezni először is a közösséggel, aztán pedig majd mindazzal, amit Jézus ebben az igében is mond: megadja a ti mennyei Atyátok, amire szükségetek van, mert önmagát adta.

Imádkozzunk, hogy ilyennek láthassuk a mennyei Atyát, az Úr Jézust. Merjünk benne bízni gyermeki bizalommal. Segítsen az Úr bennünket, hogy egymást is bátoríthassuk, ha kell.

Imádkozzunk!

Imádunk téged, mennyei Édesatyánk, hogy te az Úr Jézust nem védeni akartad a bűneset utáni világ körülményei között, hanem pontosan ezeken keresztül akartad kijelenteni óáltala is, ki is vagy te számunkra Atyaként. Áldunk, hogy aki látta a Fiút, látta az Atyát.

Köszönjük, Urunk, az Isten országa drága kincsét. És valóban valljuk a bibliai kijelentés fényében, hogy nem is az az igazi kincs számunkra, amit ez az ország hordoz, akár örökségképpen is majd az eljövendő világban, hanem te magad vagy, a veled való közösség. És köszönjük, hogy ebben a közösségben mi valóban ilyen gondoskodó, szerető Atyaként ismerhetünk. Hálát adunk, hogy te nemcsak gondoskodó Úr vagy számunkra, hanem irántunk is meg aka-

rod vallani: gyönyörködöm benned, kedves nekem, aki vagy és ahogy élsz. Te tudod, hogy mennyire szégyelljük, amikor nem így élünk, de köszönjük, ha kell, a pásztor a nyáját helyreállítja, a báránykát meggyógyítja, neveli szeretettel. Köszönjük, hogy te kicsiny nyájnak nevezel bennünket és mégis hatalmas pásztor-ként vezetsz, vigyázol ránk.

Te tudod, Urunk, egyedül, hogy ki van úgy most köztünk, hogy aggodal-maskodik az étel, ital vagy bármi más dolgában, ami e földi életben szükség, próba lehet. Számára is velünk együtt, erősítsd meg ezt a drága hittudatot, hogy gyermeki bizalommal bízhatunk mindent rád és ígéreted szerint te megadod, amire szükségünk van. Köszönjük, hogy nemcsak éppen adsz valamit, hanem bőséggel.

Szeretnénk megköszönni a mögöttünk levő hetek pihenését, a szabadságos időt, az elvégzett munka örömét. Köszönjük a csendesheteket. Hálát adunk, hogy most is lehetnek Neszmélyen az Onézimosz ifjúsági csapat tagjai. Urunk, köszönjük, hogy róluk is gondoskodik. Kérünk téged, hogy a te ígéret is adjad gazdagon köztük.

Imádkozunk a mi népünkért. Bocsásd meg, hogy a mi népünk annyira ag-godalmaskodó tud lenni, istenkáromló is emiatt. Kérünk, adj a mi népünknek hozzád térést. Vezetőinknek is a munkáját, szolgálatát tedd áldássá számunkra.

És Urunk, a Kárpátalján levő magyaroknak, az ottani lelki testvéreinknek nagyon nagy szükségük van, most is azt kérjük, hogy adj ott megoldást, adj ott békét. Köszönjük, hogy te adhatsz hamar.

Kérünk a beteg testvéreinkért, akik kórházban vannak vagy otthon feksze-nek. Ebben a nyári hőségben is mégis csak, ha rád gondolnak, üdítsd fel őket lelkieben, nekik is hadd legyen elég a kegyelem.

Urunk, most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, kérünk, Jézus érdeméért.

Ámen.

628

Hűséged végtelen

✂ Chrisholm, Thomas Obediach (1866-1960)

✂ Gerzsenyi László (1931-)

🎵 Runyan, William Marion
(1870-1957)

C C5# F 6 G7 C

Hű - sé - ged vég - te - len, A - tyám, nagy Is - ten,

F C D7 G

El - hat a mély - be, az e - gek fő - lé,

Detailed description: The image shows two staves of musical notation in G major. The first staff contains the melody for the first line of the hymn, with notes corresponding to the lyrics 'Hű - sé - ged vég - te - len, A - tyám, nagy Is - ten,'. The second staff contains the melody for the second line, 'El - hat a mély - be, az e - gek fő - lé,'. Chord symbols are placed above and below the staves to indicate the harmonic accompaniment: C, C5#, F 6, G7, C on the first staff, and F, C, D7, G on the second staff.

NE FÉLJ, TE KICSINY NYÁJ!

G C C F 6

Ir - gal - mad nem fogy a mú - ló i - dő - vel:

F iszdim7 C/g G7 C

Ki vol - tál, az ma - radsz mind - ő - rök - ké.

G C A D m

Refr. Hű - sé - ged vég - te - len, hű - sé - ged vég - te - len,

G C G/d D G

Min - den nap új ál - dás á - rad re - ám,

G C C F 6

Hi - á - nyom pó - to - lod ha - tal - mas kéz - zel,

F iszdim7 C/g G7 C

Hű - sé - ged vég - te - len, U - ram, hoz - zám!

2. A tél, a nyár, az ősz, a fésző tavasz,
A Nap, a Hold s a nagy csillagsereg,
Ezt zengi szüntelen együttes karban:
Te vagy az irgalom, a szeretet.
Hűséged végtelen ...

3. Eltörlöd bűnömet, békéd vesz körül,
Velem vagy s lényed úgy megvidámít,
Erőt adsz mára, a holnapra reményt,
Áldásod ontja rám bő árjait.
Hűséged végtelen ...